

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VII. [i.e. II.] Quâ ratione semper, & assiduè orandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

tunc revera legitime fit, cum homo suam omnem memoriam sic affigit Deo, ut paene jugiter Deum cogitet. Ita homini cor aliud inferitur, cor vanum auferatur. Dixerat psaltes: Cor eorum vanum est. Hoc vano corde ablato, divinum substituitur.

Psal. 5. v. 10.

Historiam hanc uberrime narramus in Trif. meg. 10. 3. c. 9. 3.

Carolus IV. Imperator Moguntiae cum Gerlaco Archiepiscopo egit praesentibus Canonicis compluribus. Fuit ex horum numero, qui pretiosiore, quam par erat, pileo est usus. Id Imperator observans, & hominem suavi ore comiterque accedens: Elegantem, inquit, habes pileum; mutemus. Et simul dum suum porrigit, alienum capiti suo imposuit. Ita Deus, cujus deliciae sunt cum hominibus esse: O homo, inquit, mutemus corda; tu vanum habes & mundanum, ego tibi meum dabo, & divinum.

Ille Aquilarum pullus, Plutarchus teste, qui in nido ad latus materni cordis collocatur, robustissimus evadit, & genuinam Aquilarum indolem ostendit: Homo, qui Deum semper cogitat, divino cordi proximus, in adversa omnia fortillimus consurgit. Immutat ei Deus cor aliud.

§. IV.

Plin. l. 10. Nat. hist. c. 3 sine.

Quomodo potest homo moderari suis cogitationibus.

Notum est illud Plinii: Aquilarum pennae mistae reliquarum alitum pennas devorant. Cogitationes nostrae penae animi recte conferuntur. Et quia minimè unus generis sunt, rectè dixeris aquilarum, vulturum, cygnorum, columbarum, passerum, pittacorum pennas misceri. Stupidum modò bonae, modò malae, modò pessimae sunt cogitationes nostrae; hinc nobis plurimum negotii facellunt. Quisquis cogitationibus suis vult moderari, hoc unum, quam potest, maximè diligentia spectet, ut de die quam saepissimè Deum cogitet. Hae cogitationes, Aquilinae pennae sunt, quae alitum aliarum pennas devorant. Sunt cogitationes sepebae, sunt invidiae & avarae, sunt sordidae & impurae pennas dixeris aseripias. Sed misce illas aquilinis, & ab iis devorabuntur. In seipso id quisvis experitur, quod quo saepius Deum cogitat, hoc cautior, hoc & sanctior, & etiam auiam dicere in actionibus omnibus fit felicior. Rectissime dixit Hieronymus: Vna cogitatio felix est, cogitare de Domino. Dominus scit cogitationes hominum, quoniam vanae sunt: Vanissimae sunt.

Hier. in Ps. 93. v. 11. Eode Psal. & versu.

Et videte ingentem earum vanitatem. Parientes filiolum summam curam educant. Ad scholas puer deducitur; discit formare litteras; paulatim aliora combibit, & proficit inter coevos; simul & musicae dat studium, organis ludere, chelyn & testudinem tractare, fidibus & alsa voce canere perdiscit; ita musis mansionibus cognoscendis annos aliquot infumit: jamque è patriâ in Academiâ mittitur, ad Philosophiam se applicat, deinde jus civile cognoscit, Bartolû & Baldum tractat. Ab his studiis in exteras terras alio sole calentes amandatur. in Gallias, Italiam, Hispanias proficiscitur, hic diversorum idiomatum disciplinam accipit; hic saltare, equitare, palæstricis vacare inter studia habet; hic homines sunt. Maxima quæque sperantur, vir evadit maximus, aptissimus ad omnia. Parentes longissimam cogitationum serie disponunt, quod filio munus, quam sponfam deligere, quâ ratione nuptias, quâ tot alia placeat instituire. Ita demum filius in patriam redit, cultu & moribus peregrinis, studiorum præbet specimen, magnam sui spem conceit, serenis negotiis sensim admovetur. Sed cum grande cogitationum suarum volumen jam paene absolvent parentes, unicâ subrept febricula, & tot vanissimas parentum cogitationes, unâque filium tollit, conditque tumulo. Verè scit Dominus cogitationes hominum, quoniam vanae sunt. Vna igitur cogitatio felix est, cogitare de Domino.

Psal. 93. v. 11.

Pingebant prisca Aquilam cum diplade, quæ volu-

cris pectus admorderet. Pictura inscriptionem apponebant hanc: SEMPER ARDENTIVS. Hominem designat hæc icon, qui quanto frequentius DEUM cogitat, tanto frequentius cogitare, tanto & ardentius amare desiderat, quò enim diutius divinam pulchritudinem ac bonitatem aspicit, eò plus diligit. Hoc ponit ob oculos illud genus serpentum Dipsas, quæ hominem ita pungit, ut quò plus bibit, plus sitiat, Semper ardentius. Hic idem fit. Aeternæ Sapientiae promissum est: Qui edunt me, adhuc esurient, & qui bibunt me, adhuc sitient. Crebris de Deo susceptis cogitationibus id assequimur, ut Deum paene assidue cogitemus, & quod initio non aded erat facile, usu non facile tantum, sed & suave fiat. Quocirca imitemur Aquilas, & ad præceptum Domini, in arduis ponamus nidum nostrum. Sic infra nos erunt omnes tempestatum furiae: mugiat, tonet, fulgeat, imò & ruat cælum, volent laxa, præcipitent fulmina, inter tot ruinas stabimus, modò animus per assiduas de Deo cogitationes Dei hospitium fiat, Illud Bernardi vel centies, vel millies repetendum ingemino: Omne tempus, quo de Deo non cogitas, te computes perdidisse.

Ecclesi. 1. v. 29.

Iob. c. 39. vers. 30.

CAPVT II.

Quâ ratione semper & assidue orandum.

Hisai Principis Iobi pronunciatum est: Homo nascitur ad laborem, avus ad volentum. Cum autem longe diversissimi sint labores, in percontando ponitur, quinam sint difficillimi? Theologorum non nemo ad rogatum respondet, quatuor videri difficillimos omnium labores. Laborantis in partu, Docentis in ludo, Imperantis in bello, Precantis in templo. De labore primo in divinis voluminibus crebra mentio. Cum Rablases Assyrius optimum Regem Ezechiam in angustias adduxisset, Rex Isaiæ nuntiarî iussit: Venerunt filii usque ad partum, & vires non habet parturiens. Labor & dolor parturientium maximus.

Iob. 2. 5. v. 7.

Quatuor sunt labores difficillimi.

1. Labor parturientis.

2. Labor docentis in ludo.

De altero loquuntur scholæ. Quanti laboris centum aut ducentos discipulos cum in officio continere, tum liberalibus disciplinis imbueri. Multi discipuli, multæ curæ: hic garrit, iste dormit, ille pingit, hic circumspicit, pars magna dicentem non attendit. E tanto numero subinde vix vicini dicta capiunt, ceteri fungi, sed insolentes & vagi sunt. Grandis labor tam vagis aut stupidis scientias instillare.

3. Labor imperantis in bello.

Tertium imperantis in bello laborem esse difficillimum nemo ambigit. Hic sana intelligentia, capax memoria, multa experientia, & ante omnia ingens animus, sed & corporis vires requiruntur. Subinde consilia manu firmanda sunt. Nonnunquam volandum potius quam equitandum. Imperatorum inter tympana & tubas agere, vehemens labor.

De labore quarto precantis in templo. Cassiodorus testis. Ipsius, inquit, est perfecta oratio, cujus & causa clamat, & lingua & altus, & vita, & sermo, & cogitatio. Hæc omnia conjungere, difficillimum. Ideò Abbas Agathon interrogatus, quis omnium optimus simul & gravissimus videretur labor? dixit: Rectè orare. Homo nascitur ad laborem. Hic quartus precandi labor nos omnes citat, præsertim cum Christus dixerit: Quoniam oportet semper orare, & non desicere. Ioannes Maldonatus asserit multos & graves auctores magno studio quæsisse, quâ ratione Dominicum hoc dictum sit interpretandum. Quando igitur nostrum omnium interest illam Domini cohortationem non verbis solum explicare, sed & monstrare factis, complures ejus explicationes in medium dabimus.

Luc. c. 11. v. 1.

Explicationes quorundam Domini dicitur: Quoniam oportet semper orare, &

§. I. Pri-

§. I.

1 Explicatio. Prima explicatio. Non iussit Christus assidue nos genibus... sed aut orare, aut utile quid aliud agere. Bene orat, qui bene agit. Orationem veram, dixeris esse actionem sed religiosam; actio bona, oratio est, sed operosa & practica.

2 Explicatio. Altera explicatio: Semper orat, qui statas orandi vices religiose observat. Religiosissimus rex David hoc observans: Septies, inquit, in die laudem dixi tibi. Atque hoc est Dominum in omni tempore benedicere, praestituta orandi tempora minimè negligere.

3 Explicatio. Tertia: Semper orat, qui orando perseverat, tamen si non impetret, quod flagitat. Hic nemo desperet, nemo annos numeret, nemo dicat: jam septennium, jam decennium, jam annos plurimos precando explevi, & nihil impetravi; nemo talibus querelis caelum surditatis accuset, quoniam oportet semper orare, & non deficere. Non deficit, qui orare non desinit.

4 Explicatio. Quarta: Miratur Augustinus, quomodo Christus multiloquium prohibeat, nihilominus semper orare jubeat. Sed ad institutum: Si, ait, non vis intermittere orare, noli intermittere desiderare. Continuum desiderium tuum, continua vox tua est. Tacetis, si amare destiteris: Frigus charitatis, silentium cordis est. Si semper manet charitas, semper clamas, si semper clamas, semper desideras, si desideras, requiem recordaris. Semper orat, qui semper vitam beatam, aeternam desiderat.

5 Explicatio. Quinta: Ioannes Chrysofomus breves sed crebras jaculatorias preces jure maxime estimat. Breves, inquit, & frequentes orationes Christus & Paulus praecerunt, parvis ex intervallis. Si continuas & crebras orationes facias, totumque tempus interfolas frequentia, facile poteris modestiam exhibere, & ipsas orationes cum multa facies solertià.

6 Explicatio. Hoc & Cassianus adstruens: Vilius censent, inquit, breves quidem orationes, sed creberrimas fieri, ut frequentius Dominum deprecantes jugiter eidem coherere possimus. De ipsidem jaculatoriis precibus Augustinus ad Probam scribens: Dicuntur, inquit, fratres in Aegypto crebras quidem habere orationes, sed eas tamen brevissimas & raptim quodammodo jaculatas, ne illa vigilanter erecta intentio per productiores moras evanescat. Anna Elcanæ uxor multiplicabat preces non cumulando verba, sed iterando: ut potius multum oraverit quam multa. Vnde fiebat, ut ejus animum non dissiparetur in plurima, sed ad unum colligeretur. Maximam profectò virum sunt hæc breves & jaculatoria preces, quæ Dei memoriam assidue refricant, animum evagari non facile sinunt, peccata plurima impediunt.

7 Explicatio. Sexta: Assiduè panè memorià Deum colere. Ad hoc Cassianus instigans: Mens nostra, inquit, jugi omnipotentis Dei contemplatione pascatur. Hac ratione panè conditoris meminisse possumus. Quod beatus Nilus confirmans: Qui amat Deum, inquit, semper cum hoc tanquam cum patre consuetudinem & sermonem habet, repudians omnem notitiam turbidam. Sanctus Basilus, in eam rem vult etiam noctem dividi: Vide, ait, ne media pars vite transeat inutilis: tribue partem somno, partem precationi, imò ipse etiam seminus pietatem exerceat. Et beato Hieronymo teste, Sanctus etiam ipse somnus est oratio. Sicut autem qui peccando in mortem obdormiunt, totà quasi aternitate peccant; ita qui orando aut sancta cogitando in somnum decidunt, totà quasi nocte orant.

8 Explicatio. Septima: Assiduè orat, qui omnia negotia & universas actiones suas, tam inchoare quam finire, medias etiam precibus distinguere; in his omnibus intentionem rectam restaurare consuevit. Ejus animi Siracides: Laudabo nomen tuum assidue. Solymanus rex David, quia utique actiones omnes precibus cœpit, distinguit, finiit, hinc liberè pronuntiavit: Semper laus ejus in ore meo.

A Octava: Pauperes elemosynis sibi conciliare, ut cum ipse precari desierit, illi incipiant, ut alternatim canitur in templis. Pelagius & Rufinus dignum relationem memorant his ipsissimis verbis, quæ optimâ fide subjungam. Venerunt aliquando, inquit, ad Abbatem Lucium in Ennato monachi quidam, qui dicebantur Euchtæ, hoc est orantes: & interrogavit eos senex, dicens: Quod est opus manuum vestrarum? Et illi dixerunt: Nos non contingimus aliquod opus manuum, sed sicut dicit Apostolus, Sine intermissione oramus. Dicit ei senex: Et non manducatis? Illi autem dixerunt, etiam manducamus. Et dicit eis senex: Quando ergo comeditis, quis pro vobis orat? Et iterum interrogavit eos, dicens: non dormitis? Et illi dixerunt: Dormimus. Et dixit senex: Et cum dormitis, quis pro vobis orat? Et illi invenerunt, quid ad hæc responderent ei. Et dixit eis: Ignoscite mihi fratres, quia ecce non facitis, sicut dixistis: Ego autem ostendam vobis, quia operans manibus meis, sine intermissione oro. Sedeo enim, juvante Deo, infundens mihi paucas palmulas, & facio ex eis plectam, & dico: Misere mei Deus secundum magnam misericordiam tuam, & secundam multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem meam. Et dixit eis: Oratio est, an non? Et dixerunt ei: Etiam. Et ille dixit: Quando permansero totâ die laborans & orans corde vel ore, facio plus minus sedecim nummos, & pono ex eis ad ostium duos, & residuos manduco. Qui acceperit illos duos denarios, orat pro me, tempore quo ego manduco, vel dormio, atque ita per gratiam Dei impletur à me, quod scriptum est: Sine intermissione orate. En optimum modum orationis, qui orationem panè assiduam facit, eam in alios atque alios partiendo.

§. II.

9 Explicatio. Nona & omnium commodissima explicatio Domini dicitur: Quoniam oportet semper orare. Reverà plus hinc mysterii tegitur, quam explanationes hæc omnes aperiant. Et reverà diversa sunt, semper orare, & semper bene agere. Alioqui dixisset Dominus: Oportet semper bene operari. Atqui hoc nemini non perspectum: Nunquam licere malè operari. Ab isto igitur diversum Dominus jubet, Oportet semper orare. Quâ in re Christus moraliter lectus est eo planè modo, quo nos dicere consuevimus: Hi homines toto die comedunt, toto die bibunt, & ludunt. Sunt alicubi puerperæ, quæ panè singulis horis comedant. De hominibus tam exercitate gulæ non malè dixeris. Hi homines semper comedunt.

Hoc loquendi ritu Servator non Mathematicam orationis assiduitatem, sed moralem imperavit, ut saltem quot horis semel iterumque animum erigamus ad Deum jaculatoriâ prece. Hoc Augustini & Cassiani, hoc Chrysofomi præcipuè vult interpretatio, quæ docet non solum certa precandi intervalla observare, sed quàm fieri potest, creberrimè orare. Hoc Ecclesiastici monitum est: Non impediaris orare semper. Hoc & Pauli præceptum: Sine intermissione orate.

Orationem jugem, jugis postulat necessitas. Hostis perditus & pernox nos urget, haud aliter quàm oratione jugi vincendus. Ad exemplum urbis sanctæ id faciendum monens Isaias: Super muros tuos Hierusalem, inquit, constitui custodes: totâ die & totâ nocte in perpetuum non tacebunt.

Atque hoc est semper orare. De oratoribus tam assiduè dictum videtur illud regii Psaltæ: Oculi Domini Psal. 33. super justos, & aures ejus in preces eorum. Cornelius centurio Romanus, è gentibus oriundus, religiosus tamen ac timens Deum cum omni Demo sua, faciens elemosynas multas plebi, deprecabatur Deum semper. En virum orationis plurimæ. Non is erat è populo Dei, non circumcisus, non sacro

facro fonte lustratus; miles fuit, alumnus Martis, inter arma educatus, sed quia Deum timuit, ideo precatioes & jejunia frequentavit, eleemosynas largas erogavit, Deum, quem nondum honorat, deprecans semper. Hoc tantopere Deo placuit, ut Angelum miserit, qui virum suavissimè solatus: *Orationes tuas, inquebat, & eleemosynae tuae ascenderunt in memoriam in conspectu Dei, Deus, mi Corneli, non potest oblivisci tui; fidissimè monitoris loco est, largiendi & orandi studium.* Ideo jubè accersiri Petrum, qui te tuamque familiam omnem baptismate sacro abluat, & Christo adjungat.

Ibid. v. 4.

Isai. c. 40. v. 16. Prov. c. 3. v. 3.

En primum paratissimum semper orantis, Deumque semper deprecantis. Illius oblivisci non potest amantissimus Deus: *Ecce, inquit, in manibus meis descripsite. Tu corde tuo, tuamque memoriam me non excludere. Describe me in tabulis cordis tui.* Ergo non impediamur semper orare. Benedicamus Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore nostro, quoniam oportet semper orare & non deficere.

§. III.

Sed multa hic objicias: Quid opus tam crebram, imò tam assiduam orationem? Deus omnia novit: Et num divina liberalitas orationes nostras expectat? Deinde centies, inquis, rogavi Deum; quid impetro? cessabo igitur, cum videam, nolle Deum precibus meis annuere. Eadem, mi Christiane, tibi sapienter inculcanda sunt, cum tu eadem etiam querelas sapienter recantes. Hæc Dei dilatio, ut scias, non est invidia, sed curæ; non est ignorantia, sed providentia. Fidem tuam & constantiam tuam exerceri ac spectari vult Deus. Ita Christus mulierem Chananzam vociferantem audire distulavit, imò veluti canem repulit, ut illa contentius rogaret, sibi majus præmium obtineret, aliis exemplum illustrius præberet. Sic Anna petitio differret, ut ejus devotio, clarior evulgeretur. Neque verò multiloquium censendum prolixa oratio, aut eorumdem verborum in oratione repetitio. *Anna sevilis multiplicabat preces coram Domino, Franciscus Assisitas noctem integram illud unicum ingeminavit: Deus meus, & omnia. Idem in Ecclesia more modòque veteri consuevit fieri. Productioribus colloquiis familiaritas cum Deo contrahenda est. Idem Moses in medio caliginis diebus septem detinebatur, inde in montem ad colloquium quadraginta dierum cum Deo ineundum evocatus est.*

Dilatio Dei in donis est cura & providentia.

1. Reg. c. 1. v. 12. Chryf. ho. 1. Assidua sonabat eade, nec desistit iisdem verbis iteratis multis temporis ab eodem. Ioan. c. 4. v. 13. & seqq.

Ibid. v. 15.

Melius est Deum semper orare, quam reus quibus abundat.

Dixerat Christus ad fontem considens mulieri Samaritani: *Qui biberit ex aqua quam ego dabo ei, non sitiet in æternum, sed aqua, quam ego dabo ei, fiet in eo fons aquæ viventis in vitam æternam.* Femina ejus aquæ avidissima: *Domine, inquit, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam huc haurire.* Quid ais, mulier? vis divinum beneficium ad superbiam & fastum, valetudinem ad oblectationem, divitias & gratiam ad Dei contumeliam derivare? Renuit Christus hanc aquam à se oblatam concedere; neque injuriâ. Non placuerunt verba illa: *Et non sitiam, neque veniam huc haurire.* Vult Deus quotidie rogari; supplices, non superbos amat, fatuam patientiam, semel pro semper, non admittit Deus. Sic enim dona ejus, vilescerent, ita tandem, quod donum est, velut debitum exigeretur.

Melius est igitur sitire, & ad hauriendum huc venire. Melius est, ad Deum assiduis precibus accedere, quam rebus omnibus abundare, ac suoque nutu vivere. A catello, quem domi ad oblectationem alis, id dicitur. Hic cum famelicus est, velut ad obsequium accurrat, blandus adest, & mulcet, petitque cibum eo, quo potest, sermone. Si ei frustillum nimis minutum objicias, mox redit, & subinde in pedes sese erigit: iterum buccellam projicit, iterum hiat, & oculis in dominum

intentis adstat, dum plura recipiat: *sin illi os grande aut multum pulpæ des, nec revocatus quidem redit, sed ad rosendum & glutendum attentissimus abit.* *Si disti aliquando canem, inquit Seneca, missa à domino frustra panis aut carnis aperto ore captantem? quidquid exceptit, protinus integrum devorat, & semper ad spem futuri biat.* Hoc nostrum est ingenium. Hinc petentibus rogata vel non conceduntur vel minutatim, ut animum, oculos, spem omnem intendamus in Deum. Cum non elurimus, aut sitimus, ad pietatis & gratiæ fontem non recurremus.

Seneca, epist. 72. sine.

Dicit fortasse quispiam, inquit Chrysostomus, si habeo justitiam, quid opus est oratione? Huic sanctissimus Pater in psal. 137. respondens: *Oratio, inquit, non est parvum vinculum dilectionis in Deum, quæ cum eo nos colloqui affuecit, & ad sapientiam studium deducit. Homines quidem nobis superiores allocuturi, & habitum, & incessum, & amicum, & omnia componimus. Ad Deum autem accedentes biamus, fricamus, nos huc & illic versamus, negligentes ac fœcides sumus, humi genibus flexis per forum oberramus. Quid igitur miri, si non faciat Deus, quod volumus, cum nos non faciamus, quod jubemur. Nihilominus oratio, tamen nihil impetret, nos atque conjungit Deo, qui sua etiam promissa vult nostris precibus honorari. Bernardi hoc asserentis verba sunt: *Nemo orat, nisi quod credit & sperat. Vult autem à se requiri Deus, etiam quod pollicetur. Et ideo forte multa, quæ dare distulit, prius pollicetur, ut ex promissione devotio excitetur: sicque quod gratis daturus erat, devota oratio promeretur. Sic pius Dominus, qui omnes homines vult salvos fieri, merita nobis extorquet à nobis: & dum non prævenit tribuendo, quod retribuatur gratis, agit, ne gratis tribuat.**

Bernardus, super psal. 137. sine. in foribus mibi pag. 3090.

CAPUT III.

Quid in oratione petendum.

Maximus Tyrius è veteri Apologo narrat, Regem Phlogia Midam auri cupidissimum, aliquamdiu fontem è vino fluere jussisse. Ad hunc situndus venit Saryrus, qui promisside tam suavi liberalius sitim suam propitiâs, jam vino gravis facillimè se capi passus est. Rex huic captivo suo blandiens petiit ab eo, quod sibi charissimum acceptum, & Deo non difficile factu foret. Petiit ergo, ut quidquid in omni regno suo nasceretur è terra, probatissimum aurum esset. Non difficulter votis annuit temulentus Deus. Cumque jam omnis terræ partus, omne pomorum, olerum, frumentorum genus succrevisset, purum putum aurum fuit, sed ingens oborta famas stultissimum votum publicè damnavit. Midas suam suorumque infelicissimam felicitatem deplorans, fatuæ petitionis seipsum accusavit, jamque non unum, sed Deos Deaque omnes impensissimè rogavit, restituerent regno suo fructuosam paupertatem; hostibus darent tam infelicem opulentiam. Dii senatu coacto deliberarunt, quid ad Midam libellum supplicem respondendum. Consensu demum decretum est: Habeat ut nactus, & sciat, Deos non in omnem horam mutabiles esse; votis suis fruatur.

Tyrius de Phlogia, super psal. 137. sine. ORATIONE DEUS.

Hic Tyrius: Placet Apologus, inquit, & latens sub eo veritas. Quanti suum sibi exitium accersunt grandibus votis? Ut consequantur, petunt; damnant, cum consecuti sunt. Multi violenter impetrant, quod cupiunt, & id donum interpretantur. Errant fatui: supplicium est, non donum, sed quod suis ipsi tam improbis & importunis precibus extorserunt. Plurima sunt ejusmodi bona, quæ non nisi iratus Deus potest concedere. Pars orationis præcipua est, scire quid petas. Hic ergo docebimus: Quid in oratione petendum.

